

Évközi 6. vasárnap

Mk 1,40–45

A leprás

Ellentmondásos gyógyítási történettel állunk szembe, amelyről azt sem tudjuk, hogy mikor és hol történt. Jézus meggyógyítja a leprást, hallgatást parancsol neki, mégis elküldi a paphoz. Ez az ellentmondás különböző állásfoglalásra készítette a szövegmagyarázókat. Van, aki kételkedik az azonnali gyógyulásban. Akad, aki próbatételnek tartja a paphoz küldést. Jézus szigorúan megtiltotta, hogy a megtisztult beszéljen arról, hogy őt meggyógyította.

A lepra a Bibliában a legszörnyűbb betegségnek számított. Részletesen olvashatunk róla a Leviták könyvének 13. fejezetében, amelyben látjuk, hogy szinte minden bőrbetegséget leprának tartottak. Ha valaki mégis meggyógyult, azt a halott feltámasztásához hasonlították. A betegség gyötrelme mellett a társadalom is elszigetelte a beteget, akinek önellátónak kellett lenni: nem léphetett Jeruzsálem óvárosába, hanem a közösségen kívül kellett élnie. Letakart szakállal, és kibontott hajjal, járt, és messziről kiabálta, hogy beteg. Qumránba nem léphetett be leprás.

Jézus gesztusa, hogy megérinti őt, a gyógyítást szolgálja, de nem veszélytelen. Az Ószövetségben két lepragyógyító elbeszéléssel találkozunk (Szám 12,14–16): amikor Mózes hét nap után meggyógyítja Mirjámot. Az ismertebb történetben Elizeus meggyógyította a szíriai Námánt (2Kir 5,8–14), hogy bebizonyítsa, van még próféta Izraelben. Elképzelhető hogy a leprások gyógyításának is ilyen igazoló jellege van. Jézus haragja a hallgatási parancs hatékonyságát szolgálja. A leprásnak egyébként magától is tudnia kellett, hogy ilyen módon igazolhatja, teheti hivatalossá a gyógyulását. Valószínűleg Jézus azért figyelmeztette, mert a gyógyítás idejében a Templom még létezett, de a zsidó vallási intézmények nem működtek zavartalanul.

Minden kornak megvan a maga leprája, rákbetegség, szerzett immunhiány, stb. Kissé egészség mániás korunkban a beteg embert nemcsak számúzik a kórházba, hanem sok esetben teljesen kiközösítik.

A betegség az emberi léleknek is nagy próbatétele, a lázadástól a keserűségig, a vádaskodástól a megnyugvásig rengeteg fázison

megyünk keresztül. Csak a beteg tudja igazán értékelni az egészséget. Hérakleitosz mondta: „a betegség teszi az egészséget édessé és jóvá.” Aki eddig nem küszködött testi-lelki épségével, az nehezen tudja elképzelni, milyen a beteg lelki állapota. A betegség legtöbb esetben megmutatja, hogy mi rejlik az emberi lélek mélyén. A hívő ember a betegség fájdalmát fel tudja ajánlani másért, a hitetlen erős vádaskodásba kezd.

Ma a világon mindenütt a gyógyító ipar működik a kórházakban. Sajnos sok esetben a betegnek a kórházban is nemcsak a fizikai fájdalmat kell elviselnie, hanem azt is, hogy képtelen önmaga ellátására, és mások könnyörlésére, segítségére szorul. A betegekkel rendszeresen törődő ápolók és orvosok egy része megkeményedik, kevés együttérzést mutat a beteggel. Akad aki visszaél beteg elesettségével és befolyásolhatóságával. Minden betegnek fel kellene írni a homlokára: „Hodiae mihi cras tibi!” – „ma nekem, holnap neked” kell elszenvedni ezt az állapotot. Ha törödsz egy beteggel, talán te is találsz majd valakit, aki gyengeségedben és elesettségében rajtad megkönnyörl.

A leprás imája

Jézusom! Nagy ínségben voltam, a baj egész életemet, mindenemet elborította. Hozzád fordultam, mert már sehol nem reméltem gyógyulást, egyedül nálad. Elhittem, hogy meg tudsz gyógyítani. Hozzád kiáltottam, és te irgalmasan megérintettél. Teljesen megújultam a szeretetedben. Hála ezért neked!

De kérek, bocsásd meg, hogy csak gondjaimban Azután annyira megörültem gyógyításodnak, hogy nem is figyeltem szavaidra. Csak addig voltál fontos számomra, amíg megoldottad a problémámat. A jó szándék ellenére akadályoztam utadat. Ajándékozz meg kérek, figyelmes szívvel, hogy meghalljam szavaidat, és ezentúl mindig aszerint is cselekedjek! Amen.